

Tante Fien

MIJMERING

Als kind kreeg ik ooit een boek, dat in mijn herinnering is geschreven door iemand van het Belgische koningshuis. Misschien was het wel Fabiola, die deed dat soort dingen in haar vrije tijd. Ik kreeg het van tante Fien. Een lieve tante - daar kwam ik op latere leeftijd pas achter want als kind vond ik haar streng en uit de tijd - die de eervolle post van gouvernante had bekleed in hoge Belgische kringen en lang in Congo had vertoeft. De verhalen over in mijn ogen exotische kinderen als Ives, Carine, Didier en Benoit kon ze wat mij betreft niet vaak genoeg vertellen. Als tante Fien mopperde deed ze dat in het Frans. Sapristi in plaats van potverdorie. En als tante Fien ons een cadeautje gaf had dat opvoedkundige waarde. Ze gaf een boek of een plant. Ooit gaf een vriendin van mijn moeder mij een roze kapmanteltje voor m'n verjaardag. Ik wist niet wat ik er mee moest maar vond het prachtig. Tante Fien snoof minachtend bij het zien van het met ruches afgewerkte doorschijnende lapje stof.

Wat ik mij uit het boek het best herinner is een versje over een huisje in het bos en dan vooral het bijbehorende plaatje. Op de voorgrond het donkere bos, verscholen achter de bomen een van binnen uit verlicht huisje. Ik werd steeds weer naar die bladzijde getrokken. Tekst en tekening boden mij een diep gevoel van veiligheid. De hele wereld kon op z'n kop staan, in dit huisje op deze plek was alles goed. Diezelfde aanzuigende kracht had kerstmis ooit voor mij. Het kerststalletje leek op het huisje, wat daar gebeurde was mooi en lief, God was overzichtelijk en dichtbij, wat wil een mens nog meer.

God ligt rond deze tijd vast ook in de schappen van Intratuin en Albert Heijn. Maar als ik vraag waar ik hem kan vinden weet niemand er de weg.

Marjolijn Sengers, 14 december 2014